

Med jämna mellanrum hörs det tankar om att individen är på väg att förlora i betydelse, och att vi i allt högre utsträckning börjar inse, uppmärksamma och värdesätta vårt beroende av varandra. Ibland känns det som det stämmer, ibland inte alls.

Som när det är dags att utse chefer. Då tänker de flesta automatiskt på en person, trots att det inte sällan är bättre att dela rollen på två eller flera.

För att inte tala om hur det är på entreprenörskapsfronten. Be någon associera till begreppet "entreprenörskap" – och du kan vara rätt säker på att du får ett enskilt, ofta manligt, namn till svar. Ingvar Kamprad. Richard Branson. Bill Gates. Steve Jobs.

Inget ont om dessa herrar, men hur ensamma var och är de egentligen? Är inte entreprenörskap – per definition – en social aktivitet? Är det verkligen bra att vi matas med bilden av Entreprenören, i singularis och med stor bokstav? Är det inte i själva verket vanligt att man startar företag tillsammans?

Åtminstone får jag det intrycket när jag ser mig omkring. De flesta företagare jag känner är faktiskt flera, eller arbetar i någon form av nätverk. Ingen är en ensamvarg. Tänk om man kunde lyfta fram den bilden istället, då kanske fler skulle vilja och våga starta företag.

Istället för att tala om att "starta eget", borde man kanske tala om att "starta tillsammans". Det låter mycket mer lockande, kräver mindre mod och verkar dessutom vara det vanligaste. Ja, kanske är det till och med så att just det sociala, "att få arbeta tillsammans med folk man gillar", är en viktig drivkraft.

Det intrycket får man i alla fall när man läser Karin Hellerstedts doktorsavhandling om "team-entreprenörskap", som lades fram vid Internationella Handelshögskolan i Jönköping förra året. Först kommer relationen, sedan kommer affärsidén. Och många bolag i hennes studie startas faktiskt av fler än en - och ofta av gifta par, vilket också är en annan vinkling än den gängse.

Entreprenörskap som en kärleksaffär, eller kanske en kompisrelation. Något man i alla fall gör tillsammans. Det tycker åtminstone jag är mycket mer attraktivt än bilden av ensamvargen.

För styrka är ju inte att klara sig ensam. "Kan själv" är något som hör trotsåldern till. Styrka är att kunna be om hjälp, samarbeta och se sig som del av ett större sammanhang.

Dessutom pekar faktiskt forskningen på att företag som samarbetar med andra, och företag som har startats av fler än en person, har större chans att överleva. Inte minst gör en grupp bakom, särskilt om den inte är helt homogen, att det uppstår kognitiva konflikter, som i sin tur kan leda till innovation. Samarbete kan således också löna sig, och det är verkligen

märkligt att vi envisas med ensamvargarna, istället för att lyfta fram gemenskapen som en modell för entreprenörskap.